

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **V. C. N.**, narozen dne X, státní příslušník V. s. r., bytem L. 216, P. 4, zastoupeného: JUDr. Irenou Slavíkovou, advokátkou se sídlem Wenzigova 5, Praha 2, proti žalovanému: **Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie**, Olšanská 2, Praha 3, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 30. 11. 2012, č.j. CPR-3733/ČJ-2012-009CPR-V217,

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č.j. CPR-3733/ČJ-2012-009CPR-V217 se ruší a věc se vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 5.808,- Kč k rukám právní zástupkyni žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí ze dne 30. 11. 2012, č.j. CPR-3733/ČJ-2012-009CPR-V217, kterým žalovaný změnil rozhodnutí Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, č.j. KRPA-21429/ČJ-2011-000022 ze dne 27. 2. 2012. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizince na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 tohoto zákona od okamžiku, kdy cizinec pozbyl k oprávnění k pobytu na území ČR. Současně mu byla stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 1 citovaného zákona, a to do 20 dnů po nabytí

právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní orgán rozhodl, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalovaný rozhodnutí správního orgánu změnil tak, že část výroku ve znění „Počátek doby, po kterou cizinci umožnit vstup na území, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ nahradil výrokem ve znění: „Počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, se stanoví v souladu s ustanovením § 118 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky.“ Ve zbylé části rozhodnutí potvrdil.

Žalobce namítá, že v řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, byla porušena povinnost správního orgánu zjistit skutečný stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Nedostatečné zjištění skutkového stavu spatřuje především k otázce, zda rozhodnutí o správním vyhoštění nebude pro něj nepřiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života, ve smyslu ustanovením § 119 odst. 2 a v návaznosti na ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců. V této souvislosti žalobce poukázal na protokol o vyjádření účastníka řízení, kde uvedl, že žije ve společné domácnosti s paní T. T. T., občankou VSR, která má povolený trvalý pobyt na území ČR. V žalobě zdůrazňuje, že ve správním řízení doložil, že jeho družka je vážně nemocná a špatně pohyblivá a že je jedinou osobou, která o ni pečuje a pomáhá při těžších domácích pracích a nákupech.

Správnímu orgánu vytýká, že ačkoliv provedl šetření v místě jejich společného bydliště a zjistil skutečnosti ohledně vedení společné domácnosti s družkou i ohledně hloubky jejich vztahu, nevyvodil z tohoto zjištění správné závěry. Nesouhlasí s názorem žalovaného, že nebudou poškozeny jeho rodinné vztahy a soukromý život, jak má na mysli ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Žalobce poukazuje na odůvodnění rozhodnutí v části, kdy správní orgán uvádí, že oba účastníci řízení byli si vědomi neoprávněného pobytu na území ČR, a proto i skutečnosti, že Českou republiku budou možná nuceni nedobrovolně opustit. K tomu podotýká, že rodinné a obdobné vztahy vznikají zcela nezávisle na předpokladech správních orgánů, a právě proto zákon pamatuje v takovém případě na situace, které vzniknou na straně účastníků řízení a mají právě rodinné a soukromé vztahy v tomto směru chránit.

Podle názoru žalobce správní orgány nedostatečně zkoumaly proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a ochranou soukromého a rodinného života cizince. K posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění na život žalobce odkázal na znění ustanovení § 174a zákona o pobytu cizinců, kde je uveden demonstrativní výčet hledisek rozhodných pro posouzení přiměřenosti dopadů s tím, že je třeba zkoumat soukromé vztahy v širším smyslu, například délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav jeho blízkých, ekonomické, společenské a kulturní vazby navázané na území ČR a zda a jaké vazby má cizinec ke státu, jehož je občanem a ve kterém dlouhá léta nežije.

Žalovaný nesouhlasí s námitkami žalobce. Naopak je toho názoru, že dopad napadeného rozhodnutí do soukromého nebo rodinného života žalobce byl dostatečně zkoumán. Poukázal na protokol o vyjádření účastníka správního řízení, kde uvedla družka žalobce, paní T. T. T., že se s žalobce seznámila v roce 2006 a o skutečnosti, že žalobce pobývá na území České republiky neoprávněně věděla. Žalovaný trvá na tom, že žalobce dlouhodobě neoprávněně pobýval na území České republiky a muselo mu i jeho družce být od počátku zřejmé, že právě z tohoto důvodu bude možná nucen území České republiky v budoucnu nedobrovolně opustit. V této souvislosti konstatoval, že žalobci a jeho družce právně nic nebrání v tom, aby žili nadále ve vztahu a sdíleli společnou domácnost, byť nikoli v České republice.

K námitce ohledně porušení čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a svobod, čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a nedodržení proporcionality mezi veřejným zájmem na vyhoštění žalovaného a zájmem nad ochranou rodinného života žalovaný uvádí, že tyto předpisy deklarují právo na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a rodinného života a jeho respektování, avšak současně připouští zásah do tohoto práva, děje-li se tak v souladu se zákonem a v oblastech zájmu chráněných státem. Žalovaný zastává názor, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. Žalobce označil za osobu, která protiprávním jednáním porušovala zákony České republiky, čímž odůvodnil převahu veřejného zájmu nad vyhoštění žalobce. Podle žalovaného napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem k ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti. V této souvislosti připomněl, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv. Projevem suverenity každého státu je rozhodovat o povolení vstupu a pobytu cizích státních příslušníků na svém území. Cizinci, kteří porušují právní normy hostitelského státu, nemohou požívat výhod povolení pobytu.

Žalovaný je toho názoru, že skutkový stav byl v tomto ohledu zjištěn dostatečně. Zároveň odmítá, že by při rozhodování ve věci nevzal v úvahu dosavadní prokázané protiprávní jednání žalobce, délku jeho pobytu na území České republiky, věk a zdravotní stav, jeho rodinné a ekonomické poměry na území České republiky, společenskou a kulturní integraci v České republice a intenzitu vazeb v zemi původu. Poukázal na protokol o vyjádření účastníka řízení, kde žalobce uvedl, že na území České republiky žije jeho družka a jeho děti žijí ve Vietnamu. Během správního řízení vedeného před správním orgánem I. stupně nebyly zjištěny a ani ze strany žalobce nebyly uplatněny žádné jiné důvody, pro které by ve vztahu k jeho vazbám na území České republiky nebylo možné, z důvodu nepřiměřeného zásahu do jeho soukromého nebo rodinného života, vydat napadené rozhodnutí o správním vyhoštění.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 s.ř.s. napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Žalobci bylo uloženo správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Dle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Z podané žaloby i jejího doplnění vyplývá, že žalobce nepopírá skutková zjištění správních orgánů o tom, že pobýval na území České republiky bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Jeho argumentace směřuje proti nedostatečnému zjištění existence případného nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života. Žalovanému také vytýká, že se zcela nedostatečně vypořádal s odůvodněním ohledně proporcionality mezi ochranou veřejného zájmu a možným zásahem do rodinného a soukromého života.

Soud ze správního spisu zjistil, že žalobce pobýval na území ČR již od března 2006. Dne 18. 3. 2006 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, přičemž řízení o ní skončilo

vydáním rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2007, kterým byla odmítnuta kasační stížnost pro nepřijatelnost. Žalobce také požádal o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Ani této žádosti však nebylo vyhověno. Správní orgán vycházel z toho, že žalobce se zdržuje neoprávněně na území České republiky od 28. 3. 2008 do 4. 4. 2011, kdy byl žalobce zajištěn a bylo mu sděleno zahájení řízení o správním vyhoštění.

Provedeným šetřením správní orgán I. stupně také zjistil, že žalobce podal žádost o povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky, pana N. P., které nebylo vyhověno. Rozhodnutí o neudělení pobytu nabylo právní moci dne 13. 2. 2009. Prvostupňový správní orgán z toho vyvodil, že žalobce se snažil využít jakékoliv situace ve snaze zajistit si nějakou formu zákonného pobytu.

Správní orgán I. stupně odůvodnil rozhodnutí ve vztahu k ustanovení § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců, se závěrem, že rozhodnutí o správním vyhoštění nezasáhne do soukromého a rodinného života. Uvedl, že samotná existence vztahu vyhošťované osoby s legálně pobývajícím cizincem, neznamená automatické shledání nemožnosti vycestování. Správní orgán zdůraznil, že žalobce porušoval zákony České republiky, což představuje závažné ohrožení zájmů Evropské unie. V daném případě převážil veřejný zájem nad ochranou žalobcova soukromého života. K tomu závěru dospěl na základě zjištění, že žalobce i jeho družka jsou cizinci, a mohou tak žít kdekoliv jinde, zejména v jejich vlasti.

Proti rozhodnutí podal žalobce odvolání, jehož obsah je v podstatě totožný s obsahem žaloby. Rovněž odůvodnění napadeného rozhodnutí je totožné s vyjádřením žalovaného, a proto soud na něj odkazuje. Podstatné je, že odvolací orgán neuvěřil tvrzení žalobce o špatném zdravotním stavu jeho družky a nutnosti se o ni starat, neboť v předchozích vyjádření se o tom žalobce nezmínil a naopak tvrdil, že oba pracují v tržnici SAPA, jeho družka jako švadlena a žalobce jako krejčí. K přiměřenosti uloženého správního vyhoštění odkázal na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva a uzavřel, že právo pobývat na území České republiky nepatří do kategorie základních lidských práv.

V ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců jsou promítnuty mezinárodní závazky, které pro Českou republiku vyplývají z čl. 8 Úmluvy, podle něhož má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života. Do tohoto práva může státní orgán zasahovat jen v souladu s čl. 8 odst. 2 Úmluvy, tedy jen na základě zákona a jen tehdy, je-li to v demokratické společnosti nezbytné pro ochranu legitimních zájmů, které jsou v tomto ustanovení taxativně vymezeny. Na straně jedné není pochyb o tom, že zabránění neoprávněného pobytu cizinců na území ČR je legitimním cílem, který lze podřadit pod ochranu veřejné bezpečnosti dle čl. 8 odst. 2 Úmluvy, na straně druhé je podle ustálené judikatury Evropského soudu pro lidská práva i Ústavního soudu ČR třeba v každém konkrétním případě zvažovat, zda intenzita zásahu do soukromého a rodinného života je přiměřená právě významu veřejného zájmu, pro jehož ochranu má být k tomuto zásahu přistoupeno (srov. např. nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 4. 1999, sp. zn. II. ÚS 178/98). Respektování principu proporcionality je nezbytnou podmínkou jakéhokoli přípustného omezení základních práv. Jak uvedl Evropský soud pro lidská práva např. ve věci *Daliova a další proti Francii* (rozsudek ESLP ze dne 19. 2. 1998), je třeba v každém případě uvážit, zda je respektována spravedlivá rovnováha mezi zájmy cizince na ochraně jeho soukromého a rodinného života na straně jedné a zájmy státu na ochraně veřejného pořádku a bezpečnosti na straně druhé.

Soud se ztotožnil s žalobcem v tom, že ve vztahu k zásadě proporcionality správní orgány svá rozhodnutí řádně neodůvodnily. Rozhodnutí nelze odůvodnit jen poukazem na dosavadní judikaturu správních soudů, popřípadě Evropského soudu pro lidská práva. Naopak

je třeba, aby správní orgán zvážil závažnost deliktu-porušení pobytového režimu ve vztahu k délce pobytu žalobce na území ČR a s ohledem na okolnosti případu. Je třeba připomenout, že žalobce se snažil nalézt vhodné řešení jeho pobytu. Na druhou stranu nelze popřít, že musel počítat s tím, že tím vyjde jeho dosavadní neoprávněný pobyt najevo. Správním orgánům lze vytknout to, že v odůvodnění jejich rozhodnutí chybí úvaha o tom, zda na základě zjištěných skutečností žalobce představuje vážné nebezpečí pro veřejný pořádek a veřejnou bezpečnost v České republice a zda je takové opatření nezbytně nutné pro ochranu veřejného zájmu a zda by nebylo možné uložit jinou adekvátní sankci, například postih za spáchaný přestupek a udělení výjezdního příkazu, na jehož základě by měl povinnost z území ČR vycestovat.

Vzhledem k tomu, že odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje náležitosti, které jsou předepsány správním řádem, zejména chybí úvahy, pro které správní orgán rozhodl o adekvátnosti udělení správního vyhoštění, soud napadené rozhodnutí zrušil podle § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za dva úkony (§ 11 písm. a, d, vyhlášky č. 177/1996 Sb. – tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 2.100,- Kč za jeden úkon, celkem 4.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb. ve znění do 31. 12. 2012) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,- Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupkyně prokázala soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.008,- Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 5.808,- Kč.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 24. ledna 2013

**JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně**

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová